

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 260/07-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. decembra 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika vo veci sťažnosti Š., s. r. o., P., zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., K., pre namietané porušenie jeho základných práv na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 283/06 zo 16. mája 2007 takto

r o z h o d o l :

1. Základné práva Š., s. r. o., na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 283/06 zo 16. mája 2007 p o r u š e n é b o l i .

2. Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 283/06 zo 16. mája 2007 z r u š u j e a v e c v r a c i a K r a j s k é m u s ú d u v P r e š o v e .

3. Krajský súd v Prešove je p o v i n n ý zaplatiť náhradu trov konania Š., s. r. o., v sume 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. T. Š., K., do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 260/07-8 z 27. septembra 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Š., s. r. o., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., K., pre namietané porušenie jeho základných práv na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 283/06 zo 16. mája 2007.

Sťažovateľ v sťažnosti žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 Co 283/06 zo 16. mája 2007 porušil jeho základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zrušil rozsudok krajského súdu, prikázal mu vo veci znovu konať a rozhodnúť a zaplatiť náhradu trov právneho zastúpenia.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril krajský súd prostredníctvom predsedu kolégia, a to listom sp. zn. Spr 10164/07 zo 6. novembra 2007 doručeným ústavnému súdu 15. novembra 2007. V liste predseda kolégia okrem iného uviedol:

„(...) Predmetná vec napadla na Krajský súd v Prešove na odvolacie konanie dňa 19. 10. 2006 a bola zaradená pod vyššie uvedené sp. zn. 1 Co 283/2006. Po naštudovaní veci a zvládnutí jej skutkovej a právnej náročnosti bolo vo veci rozhodnuté dňa 16. 5. 2007. V predmetnej veci už bolo rozhodnuté súdom prvého stupňa, ako aj odvolacím súdom tak, že žaloba žalobcu o určenie vlastníckeho práva v predmetnej veci bola zamietnutá, pričom išlo o rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 13 C 80/01-69 z 9. 10. 2002 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu č. k. 1 Co 45/03-122 z 20. 6. 2003.

Vo veci v dôsledku mimoriadneho dovolania rozhodoval Najvyšší súd SR, ktorý rozsudkom 2 M - Cdo 8/04 z 21. 9. 2004 uzavrel, že i keď bod A článku 3 schvaľujúcej časti A uznesenia mimoriadneho zjazdu ČSZTV už neustanovuje žiadnu lehotu, nemožno z neho vyvodiť záver, že na právneho predchodcu žalovaného v 2. rade prešlo vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti. (...)

Vychádzajúc z tohto právneho názoru dovolacieho súdu vo veci rozhodol súd prvého stupňa, pričom ide o záväzný právny názor. Týmto rozhodnutím dovolacieho súdu bol poskytnutý záväzný výklad ako pristupovať k výkladu bodu A článku 3 časti A uznesenia mimoriadneho zjazdu ČSZTV pri prevode majetku na nástupnícke organizácie.

Z uvedeného vyplýva, že je potrebné vychádzať z toho, že telovýchovné jednoty alebo kluby mohli nadobudnúť vlastnícke právo k majetku, ktorý reálne užívali a hospodárili len vtedy, ak boli ako samostatný právny subjekt zaregistrované do 30. 6. 1990 a zároveň mali predmetný majetok vo svojej účtovnej evidencii.

V nadväznosti na tento výklad dovolacieho súdu treba skutočne konštatovať, že táto podmienka v prípade právneho predchodcu žalovaného v 2. rade nebola splnená, pretože ako právny subjekt sa zaregistroval až 6. 8. 1990 a navyše predmetný majetok nemal vo svojej účtovnej evidencii.

Ako vyplynulo z ďalšieho dokazovania, predmetná budova stolnotenisovej haly bola zapísaná do evidencie nehnuteľnosti až v roku 1992. Vtedy bolo zapísané vlastnícke právo na S. k. Š. P., teda evidencia v prospech právneho predchodcu žalovaného v 2. rade dovtedy vykonaná nebola.

Tak ako správne konštatuje súd prvého stupňa, bolo potrebné preskúmať aj otázku právnej subjektivity žalobcu, teda Slovenského zväzu telesnej kultúry, pričom z dokazovania najmä zo správ Ministerstva vnútra SR jednoznačne vyplýva, že žalobca splnil zákonné

podmienky pre vznik právnej subjektivity v podobe občianskeho združenia v zmysle zákona č. 83/1990 Zb., pretože oznámil Ministerstvu vnútra SR svoj názov, sídlo a stanovy a teda do 30. 6. 1990 mal právnu subjektivitu v zmysle zákona č. 83/1990 Zb. (...)“

Na základe uvedeného predsedu kolégia krajského súdu vyslovil názor, že okolnosti uvádzané sťažovateľom považuje za nedôvodné, a preto ústavnému súdu navrhol jeho sťažnosť odmietnuť. Zároveň vyjadril súhlas s tým, aby sa v danej veci konalo bez nariadenia ústneho pojednávania.

Právny zástupca sťažovateľa listom doručeným ústavnému súdu 26. novembra 2007 oznámil, že netrvá na tom, aby vec bola prerokovaná na ústnom pojednávaní.

Keďže účastníci konania súhlasili s upustením od ústneho pojednávania vo veci samej v zmysle ustanovenia § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavný súd dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, rozhodol na neverejnom zasadnutí.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania, ako aj zo spisu Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 13 C 80/2001 ústavný súd zistil nasledovný skutkový stav týkajúci sa predmetnej veci:

Na základe žaloby Slovenského združenia telesnej kultúry, B. (ďalej aj „žalobca“ a „SZTK“), o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti proti sťažovateľovi ako žalovanému v 1. rade a S. k. Š., P., ako žalovanému v 2. rade (ďalej len „žalovaný v 2. rade“) rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 13 C 80/2001 z 9. októbra 2002 tak, že žalobu proti obom žalovaným zamietol. O odvolaní proti tomuto rozhodnutiu rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 Co 45/03 z 20. júna 2003 tak, že prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Proti uvedeným rozsudkom podal na podnet žalobcu generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) mimoriadne dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 2 M - Cdo 8/2004 z 21. septembra 2004 tak, že napadnuté rozsudky okresného súdu a krajského súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Najvyšší súd v odôvodnení rozsudku okrem iného uviedol: «(...) Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že uznesením mimoriadneho zjazdu ČSZTV konaného 25. 3. 1990 došlo (okrem iného) k zániku ČSZTV ku dňu registrácie nástupníckych organizácii, najneskoršie k 30. 6. 1990. Došlo tiež aj k ukončeniu platnosti Stanov Československého zväzu telesnej výchovy (ďalej len „Stanov“) s výnimkou článku 40 a 41, pričom do Stanov bol zaradený aj článok 42, podľa ktorého správny výbor ukončí činnosť ČSZTV ku dňu registrácie poslednej nástupníckej organizácie ČSZTV, a to najneskoršie do 30. 6. 1990. Oprávnenie usporiadať majetok zaniknutého ČSZTV v Slovenskej republike pripadlo delimitačnej a majetkovej komisii ustanovenej výkonným výborom Slovenského združenia telesnej kultúry (ďalej len „SZTK“) a to v súlade so stanovami SZTK a závermi zjazdu ČSZTV (bod B č. 4 citovaného uznesenia). Zjazd súčasne schválil prevod majetku vo vlastníctve ČSZTV a jeho záväzkov na jednotlivé nástupnícke organizácie tak, že tento majetok prechádza do vlastníctva subjektov vymenovaných pod písmenami a) až e). Keďže v predmetnej veci treba posúdiť, či vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti prešlo na právneho predchodcu odporcu II), t. j. na T. Š., P., prichádza do úvahy aplikácia schvaľujúcej časti uznesenia uvedená pod písmenom a) bodu 3, v zmysle ktorej bol schválený prevod nehnuteľného majetku ČSZTV v prospech telovýchovných jednôt a klubov tak, že tento prechádza do ich vlastníctva ku dňu ich registrácie. Podmienkou tohto prechodu majetku však bolo, aby išlo o majetok zapísaný u príslušného orgánu v prospech TJ alebo klubu a aby bol buď vedený v účtovnej evidencii alebo aby tieto subjekty mali k nemu právo hospodárenia (viď schvaľujúcu časť uznesenia mimoriadneho zjazdu A) bod 3. písm. a).

Na základe zmocnenia zjazdu ČSZTV vyplývajúceho z bodu B (ktorým zjazd vzal na vedomie ďalšie skutočnosti) č. 4 citovaného uznesenia Výkonný výbor SZTK schválil (15. 5. 1991) úpravu o usporiadaní majetkovoprávných vzťahov po zániku ČSZTV. Podľa časti II (upravujúcej pôsobnosť) bod 3 formy a spôsob majetkovoprávneho usporiadania

(prevody a prechody vlastníctva majetku) ČSZTV vyplývajú zo záverov zjazdu ČSZTV a registrácie právnických osôb podľa zák. č. 83/1990 Zb. na Ministerstve vnútra SR. Originálni právni nástupcovia sú tie právnické osoby, ktoré sa najneskoršie do 30. 6. 1990 právoplatne zaregistrovali alebo splnili oznamovaciu povinnosť a na ktorých časť majetku ČSZTV na základe uznesenia mimoriadneho zjazdu ČSZTV prechádza priamo (prechod majetku). Právnické osoby, ktoré podľa stanov ČSZTV mali odvodenú právnu subjektivitu, ale registrovali sa právoplatne až po tomto termíne, môžu požiadať SZTK, na ktorého prešli včas neuplatnené nástupnícke práva po ČSZTV, o prevod časti majetku ČSZTV, ktoré do dňa registrácie spravovali a ktorý súvisí, alebo nadväzuje na vlastnú štruktúru a činnosť (prevod vlastníctva).

Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že vlastníctvo spornej nehnuteľnosti neprešlo na právneho predchodcu odporcu II) (T. Š., P.), ako uzavrel odvolací súd; lebo tento subjekt do 30. 6. 1990 nesplnil podmienku prechodu vlastníctva vyplývajúcu z vyššie uvedeného uznesenia zjazdu ČSZTV a úpravy SZTK, keď k jeho registrácii na Ministerstve vnútra SR došlo až 6. 8. 1990. Nemožno akceptovať názor, podľa ktorého majetok pôvodne patriaci ČSZTV prešiel na právneho predchodcu odporcu II) dňom jeho registrácie. Termín do 30. 6. 1990, nebolo množné považovať len za termín poriadkovej, resp. orientačnej povahy, lebo naň sa viazali významné skutočnosti akými sú vznik, resp. zánik subjektov práv a povinností. Tento termín bol relevantný aj z hľadísk podmienok a postupu prechodu a prevodu majetku ČSZTV upravených v článku III bod 2 úpravy SZTK z 15. 5. 1991, v zmysle ktorého pracoviská SZTK v regiónoch (spravidla v mieste bývalého kraja) mali sústrediť nároky právnických osôb na prevod alebo prechod majetku práve podľa toho, či sa zaregistrovali do 30. 6. 1990 alebo po tomto termíne. Právnické osoby zaregistrované do 30. 6. 1990 boli povinné predložiť doklad o registrácii a (okrem iného) aj doklad o nehnuteľnom majetku, ktorý im odovzdali príslušné orgány ČSZTV do správy. Povinnosťou právnických osôb zaregistrovaných po 30. 6. 1990 bolo taktiež predložiť doklad o registrácii, žiadosť a súpis majetku podľa účtovnej evidencie podložené dokladmi, ktorými sa zdokumentuje doterajší majetkovoprávny vzťah k nehnuteľnosti (výpisy z pozemkovej knihy, list vlastníctva, identifikáciu parciel, kúpnu zmluvu, darovaciu zmluvu, hospodárska zmluvu, prípadne rozhodnutia orgánov štátnej správy a podobne).

I keď bod a) článok 3 (schvaľujúcej časti A) uznesenia mimoriadneho zjazdu ČSZTV už neustanovuje žiadnu lehotu, nemožno z neho vyvodiť záver, že na právneho predchodcu odporcu II) prešlo vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti. Uznesenie mimoriadneho zjazdu ČSZTV, úpravu SZTK a tiež aj konkrétne ustanovenia týchto dokumentov nemožno vykladať oddelene, ale v ich vzájomnej súvislosti. Formy a spôsob majetkovoprávneho usporiadania vyplývajúci z časti II bodu 3 úpravy SZTK (z 15. 5. 1991), treba považovať za úpravu bližšie konkretizujúcu uznesenia Mimoriadneho zjazdu ČSZTV (z 25. 3. 1990) a ak z tohto bližšie konkretizujúceho ustanovenia vyplýva, že majetok ČSZTV prešiel na subjekt, ktorý bol najneskoršie do 30. 6. 1990 právoplatne zaregistrovaný, potom z tejto úpravy bolo treba vychádzať aj pri rozhodovaní veci. Keďže právny predchodca odporcu II) sa právoplatne zaregistroval až po tomto termíne (6. 8. 1990), nebol subjektom, na ktorý by priamo prešiel majetok ČSZTV na základe uznesenia mimoriadneho zjazdu ČSZTV. Právny predchodca odporcu II) po tomto termíne ani nepožiadaval SZTK o prevod časti majetku ČSZTV, ktorý do dňa registrácie spravoval a ktorý súvisí alebo nadväzuje na vlastnú štruktúru a činnosť (prevod vlastníctva). Možno preto uzavrieť, že právny predchodca odporcu II) neuplatnil včas majetkové práva po ČSZTV, z ktorého dôvodu tieto práva na neho prejsť nemohli. Výsledky vykonaného dokazovania nasvedčujú, že tieto majetkové práva prešli na navrhovateľa, ak ho (so zreteľom na námietky odporcov) možno považovať za združenie podľa § 19 ods. 1 zákona č. 83/1990 Zb. Na tomto závere nič nemení skutočnosť, že telovýchovné jednoty boli držiteľmi predmetného majetku a užívali ho aj po 30. 6. 1990. Keďže sporná nehnuteľnosť nebola zapísaná ani v evidencii nehnuteľnosti v prospech T. Š., P., nebola splnená ani ďalšia požiadavka vyplývajúca z uznesenia mimoriadneho zjazdu [schvaľujúca časť A bod 3 písm. a) spočívajúca v zápise u príslušného orgánu. Súdy v konaní nevenovali náležitú pozornosť ani okolnostiam za ktorých k zápisu odporcu II] do evidencie nehnuteľností došlo.»

Okresný súd po zrušení veci najvyšším súdom rozsudkom sp. zn. 13 C 80/2001 z 5. apríla 2006 určil, že „navrhovateľ Slovenské združenie telesnej kultúry, B., IČO ... je výlučným vlastníkom stavby - S. h., súpisné číslo 6539, postavenej na parcele číslo 9204/56, katastrálne územie P., vedené na LV č. 6710 Okresného úradu P., odbor katastrálny, v celosti spolu s jej príslušenstvom a súčasťami“.

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie s odôvodnením, že z vykonaného dokazovania súd prvého stupňa vyvodil nesprávny právny záver. Sťažovateľ poukázal na to, že v priebehu konania bol k veci vypočutý svedok, ktorý bol členom komisie, ktorá vypracovala uznesenie mimoriadneho zjazdu Československého zväzu telesnej výchovy (ďalej len „ČSZTV“) konaného 25. marca 1990 (ďalej len „uznesenie z 25. marca 1990“), pričom potvrdil, že 30. jún 1990 nebol konečným termínom, po ktorom by zanikol nárok nástupníckych organizácií na majetok. Okrem iného sťažovateľ argumentoval aj časťou II bodu A) ods. 3 označeného uznesenia, ktoré podľa jeho názoru zakotvilo prevod majetku na nástupnícke organizácie bez toho, aby tento prevod bol limitovaný nejakým termínom. Sťažovateľ zároveň predložil rozhodnutia z Najvyššieho súdu Českej republiky (ďalej len „NS ČR“), „z ktorých jednoznačne vyplýva, že termín 30. 6. 1990 nespôsobuje zánik práva nástupníckej organizácie na majetok v prípade, že došlo k jej registrácii ako subjektu po 30. 6. 1990. Súd v Českej republike prejednávali spory vecne identické so spormi vedenými v Slovenskej republike ohľadom práv a povinností nástupníckych subjektov po ČSTV“. V odvolaní sťažovateľ poukázal aj na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 3 Cdon 1172/96, podľa ktorého „... registrácia žalovanej až po uvedenom dátume nespôsobila jej zánik ani podľa ustanovenia §-u 19 odst. 1., ani podľa ustanovenia § 19 odst. 2 zákona č. 83/1990 Zb. (...) vytýkaný nedostatok registrácie pred 30. 6. 1990 nespôsobil jej zánik, lebo prípadná jej existencia bola najprv prevádzaná právnou subjektivitou v zmysle ustanovenia § 6 odst. 2 písm. e) zákona č. 83/1990 Zb., odvodenou od Českého zväzu telesnej výchovy“. Sťažovateľ argumentoval aj tým, že podľa písm. d) bodu III časti A) uznesenia z 25. marca 1990 prechádzal na žalobcu hnutelný a nehnuteľný majetok s výnimkou majetku telovýchovných jednôt. V tejto súvislosti dodal: „Na základe akej skutočnosti, či už vyplývajúcej zo všeobecne záväzného právneho predpisu alebo záveru mimoriadneho zjazdu ČSZTV dospel dovolací súd k záveru, že citovaný majetok patril po 30. 6. 1990 SZTK, zistiť nemožno. (...) mimoriadny zjazd ČSZTV neurčil za vlastníka takéhoto majetku žalobcu a zo všeobecne záväzného právneho predpisu taktiež nesvedčí vlastnícke právo SZTK.“ Sťažovateľ vyslovil aj tento názor: „Pokiaľ sa uvádza v uznesení Mimoriadneho zjazdu ČSZTV v časti II. A bod 3 písm. a), že «majetok je zapísaný v prospech konkrétnej telovýchovnej jednoty», takto formulovaná citácia, nie je

podmienkou na základe ktorej právnenému nástupcovi patrí alebo nepatrí nehnuteľný majetok najmä s ohľadom na fakt, že sporný majetok vôbec nebol evidenčne vedený v príslušnej evidencii. To však neznamená, že majetok nemal vlastníka a že teda neprešiel do majetku t. Majetok patril ČSZTV ako celku a na základe uznesenia mimoriadneho zjazdu ČSZTV prešiel do majetku t., ktorá ho viedla vo svojej účtovnej evidencii a hospodárila na ňom.“

O podanom odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 Co 283/06 zo 16. mája 2007 tak, že prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd v rozhodnutí stručne konkretizoval obsah napadnutého rozhodnutia okresného súdu, argumenty sťažovateľa obsiahnuté v odvolaní, vyjadrenie žalobcu k jeho odvolaniu, ako aj právne závery dovolacieho súdu.

Zo záveru rozhodnutia krajského súdu okrem iného vyplýva: „(...) Vychádzajúc z tohto právneho názoru dovolacieho súdu vo veci rozhodol súd prvého stupňa, pričom ide o záväzný právny názor. Týmto rozhodnutím dovolacieho súdu bol poskytnutý záväzný výklad ako pristupovať k výkladu bodu A článku 3 časti A uznesenia mimoriadneho zjazdu ČSZTV pri prevode majetku na nástupnícke organizácie.

Z uvedeného vyplýva, že je potrebné vychádzať z toho, že t. alebo kluby mohli nadobudnúť vlastnícke právo k majetku, ktorý reálne užívali a hospodárili len vtedy, ak boli ako samostatný právny subjekt zaregistrované do 30. 6. 1990 a zároveň mali predmetný majetok vo svojej účtovnej evidencii.

V nadväznosti na tento výklad dovolacieho súdu treba skutočne konštatovať, že táto podmienka v prípade právneho predchodcu žalovaného v 2. rade nebola splnená, pretože ako právny subjekt sa zaregistroval až 6. 8. 1990 a navyše predmetný majetok nemal vo svojej účtovnej, ani ďalšej evidencii.

Ako vyplynulo z ďalšieho dokazovania, predmetná budova s. h. bola zapísaná do evidencie nehnuteľností až v roku 1992. Vtedy bolo zapísané vlastnícke právo na S. Š. P., teda evidencia v prospech právneho predchodcu žalovaného v 2. rade dovtedy vykonaná nebola.

Tak ako správne konštatuje súd prvého stupňa, bolo potrebné preskúmať aj otázku právnej subjektivity žalobcu, teda Slovenského zväzu telesnej kultúry, pričom z dokazovania

najmä zo správ Ministerstva vnútra SR jednoznačne vyplýva, že žalobca splnil zákonné podmienky pre vznik právnej subjektivity v podobe občianskeho združenia v zmysle zákona č. 83/1990 Zb., pretože oznámil Ministerstvu vnútra SR svoj názov, sídlo a stanovy a teda do 30. 6. 1990 mal právnu subjektivitu v zmysle zákona č. 83/1990 Zb.

Správne sú úvahy súdu prvého stupňa aj o tom, že na základe týchto právnych skutočností a okolností, že vlastnícke právo k predmetu konania patrí žalobcovi, osvedčil žalobca aj naliehavý právny záujem podľa § 80 písm. c) O. s. p. na určení, že je vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti.

Preto postupom podľa § 219 O. s. p. odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil so zreteľom na to, že správny je výrok napadnutého rozsudku aj o trovách konania vo vzťahu k žalovanému v 1. rade. (...)

III.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov v znení účinnom v relevantnom čase (ďalej len „zákon o združovaní občanov“) združenie vzniká registráciou.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o združovaní občanov návrh na registráciu sa podáva (...) Ministerstvu vnútra a životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) príslušnému podľa sídla združenia uvedeného v návrhu na registráciu

Podľa § 9 ods. 1 zákona o združovaní občanov pokiaľ ministerstvo nezistí dôvod na odmietnutie registrácie, vykoná do 10 dní od začatia konania registráciu a v tejto lehote zašle splnomocnencovi prípravného výboru jedno vyhotovenie stanov, na ktorom vyznačí deň registrácie, ktorým je deň odoslania. O registrácii sa nevydáva rozhodnutie v správnom konaní.

Podľa § 19 ods. 1 zákona o združovaní občanov za združenia už vzniknuté podľa tohto zákona sa považujú dobrovoľné organizácie, ktoré vznikli po 30. septembri 1951 alebo ktoré boli za dobrovoľné organizácie vyhlásené podľa zákona č. 68/1951 Zb. o dobrovoľných organizáciách a zhromaždeniach a ktoré nezanikli. Tieto organizácie sú iba povinné do 30. júna 1990 oznámiť ministerstvu uvedenému v § 7 ods. 1, prípadne § 11 svoj názov, sídlo a stanovy.

Podľa čl. 40 ods. 2 Stanov ČSZTV publikovaných v Zbierke smerníc a oznámení ČSZTV v čiastke 1 z 8. júna 1989 (ďalej len „stanovy ČSZTV“) právnymi subjektami, ktoré môžu za ČSZTV v rozsahu svojej pôsobnosti vo vlastnom mene nadobúdať práva a zaväzovať sa, sú tiež:

a) t.; (...).

Podľa čl. 41 ods. 4 stanov ČSZTV právnym subjektom uvedeným v čl. 40 ods. 2 je zverovaný majetok vo vlastníctve ČSZTV, ku ktorému majú právo hospodárenia.

Podľa časti I bodu A) ods. 5 uznesenia z 25. marca 1990 mimoriadny zjazd ČSZTV schvaľuje ukončenie platnosti stanov ČSZTV schválených VII. zjazdom ČSZTV s výnimkou čl. 40 a 41, ktoré znejú takto:

(...) čl. 41

Do doby prevodu majetku ČSZTV na nástupnícke organizácie je majetok ČSZTV v socialistickom spoločenskom vlastníctve organizácie ako celku. (...)

Podľa časti I bodu B) ods. 4 uznesenia z 25. marca 1990 mimoriadny zjazd ČSZTV berie na vedomie oprávnenosť výkonného výboru SZTK ustanoviť delimitačnú a majetkovú komisiu, ktorá vysporiada majetok ČSZTV v Slovenskej republike v súlade so schválenými stanovami SZTK a závermi mimoriadneho zjazdu ČSZTV.

Podľa časti II bodu A) ods. 1 uznesenia z 25. marca 1990 mimoriadny zjazd ČSZTV (...) schválil zánik ČSZTV ku dňu registrácie nástupníckych organizácií, a to najneskôr ku dňu 30. júna 1990.

Podľa časti II bodu A) ods. 2 uznesenia z 25. marca 1990 mimoriadny zjazd ČSZTV (...) schvaľuje nástupnícke organizácie ČSZTV, ktorými sú predovšetkým dve národné organizácie, a to (...)

b) SZTK a subjekty v ňom združené (...)

d) t. a kluby (...).

Podľa časti II bodu A) ods. 3 uznesenia z 25. marca 1990 mimoriadny zjazd ČSZTV (...) schvaľuje prevod majetku vo vlastníctve ČSZTV a záväzkov ČSZTV jednotlivým nástupníckym organizáciám takto:

a) telovýchovné jednoty a kluby - nehnuteľný majetok, t. j. pozemky, budovy, stavby a ostatný, ktorý je zapísaný u príslušného orgánu v prospech konkrétnej telovýchovnej jednoty alebo klubu a tieto tiež vedú tento majetok vo svojej účtovnej evidencii alebo majú k nemu právo hospodárenia, prechádza do vlastníctva tejto telovýchovnej jednoty alebo klubu ku dňu ich registrácie, (...)

d) SZTK - nehnuteľný a hnutel'ný majetok, majetkové práva a stavy účtu všetkých organizačných zložiek (...) s výnimkou telovýchovných jednôt, klubov a republikových zväzov, a to podľa stavu účtovnej evidencie, inventárnych záznamov, alebo ktorý konkrétna zložka (...) s výnimkou telovýchovných jednôt, klubov a republikových zväzov reálne užíva alebo drží, prechádza do vlastníctva SZTK ku dňu jeho registrácie, (...).

Podľa čl. 4 ods. 5 Dočasných stanov SZTK schválených rozhodnutím ministerstva č. NVVS/2-575/1990 z 19. marca 1990 (ďalej len „dočasné stanovy SZTK“) majetok ČSZTV, ktorý patril organizácii ako celku a na ktorý mali právo hospodárenia telovýchovné jednoty, kluby a iné združené subjekty sa na ich žiadosť prevedie do ich vlastníctva. (...)

Podľa bodu II ods. 1 Úpravy SZTK o usporiadaní majetkovoprávných vzťahov po zániku ČSZTV schválenej výkonným výborom SZTK 15. mája 1991 (ďalej len „úprava SZTK z 15. mája 1991“) táto úprava sa vzťahuje na prechod a prevod majetku ČSZTV na jeho právnych nástupcov. Sú to právnické osoby konštituované v Slovenskej republike, a to:

- SZTK
- republikové zväzy
- telovýchovné jednoty
- kluby.

Podľa bodu II ods. 3 úpravy SZTK z 15. mája 1991 formy a spôsob majetkovoprávneho usporiadania (prevody a prechody vlastníctva majetku) ČSZTV vyplývajú zo záverov mimoriadneho zjazdu ČSZTV a registrácie právnických osôb podľa zákona o združovaní občanov. Originálni právni nástupcovia sú tie právnické osoby, ktoré sa najneskoršie do 30. júna 1990 právoplatne zaregistrovali alebo splnili oznamovaciu povinnosť a na ktorých časť majetku ČSZTV na základe uznesenia mimoriadneho zjazdu ČSZTV prechádza priamo (prechod majetku). Právnické osoby, ktoré podľa stanov ČSZTV mali odvodenú právnu subjektivitu, ale registrovali sa právoplatne až po tomto termíne, môžu požiadať SZTK, na ktorého prešli včas neuplatnené nástupnícke práva po ČSZTV, o prevod časti majetku ČSZTV, ktorý do dňa registrácie spravovali a ktorý súvisí alebo nadväzuje na vlastnú štruktúru a činnosť (prevod vlastníctva).

Ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti vyslovil, že všeobecný súd je povinný interpretovať a aplikovať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), prípadne iných všeobecne záväzných právnych predpisov alebo s vecou súvisiacich právnych aktov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu podľa čl.

46 ods. 1 ústavy, či práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť uvedené práva bez zákonného podkladu. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že v občianskom súdnom konaní je povinný poskytnúť materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 OSP) (obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04).

Pri posudzovaní námietky nastolenej sťažovateľom ústavný súd vychádzal z konštantnej judikatúry, podľa ktorej ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Takýto prístup ústavného súdu vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov je dôsledkom toho, že všeobecné súdy vychádzajú pri prerokúvaní a rozhodovaní vecí patriacich do ich právomoci zo zákonnej úpravy a vlastnej interpretácie zákonov a podzákonných úprav. Z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov v prípade, ak v konaní, ktoré im predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania a rozhodovania všeobecných súdov vo veciach, v ktorých niet iného súdu, aby prerokoval a rozhodol o tom, či bolo alebo nebolo porušené právo účastníka konania pred všeobecným súdom.

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené právne závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, alebo z ústavného hľadiska inak neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. III. ÚS 180/02, IV. ÚS 1/02, III. ÚS 200/05).

Sťažovateľ namieta, že rozhodnutie krajského súdu zo 16. mája 2007 bolo vo vzťahu k jeho základným právam a slobodám arbitrárne a svojvoľne interpretovalo úpravu, ktorá predchádzala transformácii majetku telovýchovných organizácií na nových vlastníkov, a bolo potrebné preskúmať aj hmotnoprávne vzťahy, v ktorých má toto rozhodnutie svoj základ.

Za právneho nástupcu v hmotnoprávnych vzťahoch sa vo všeobecnosti považuje ten, kto vstupuje do práv a povinností predchodcu na základe skutočností stanovených hmotným právom. Keďže v tomto prípade právne nástupníctvo T. Š., P. (ďalej len „T. Š.“) a jeho majetkovoprávne následky riešilo predovšetkým uznesenie mimoriadneho zjazdu ČSZTV z 25. marca 1990, dočasné stanovky SZTK a úprava SZTK z 15. mája 1991, ústavný súd v rámci preskúmania napadnutého rozsudku krajského súdu vychádzal z uvedených právnych aktov, pričom v tejto súvislosti skúmal, ako ich v praxi interpretoval a aplikoval krajský súd, aj keď viazaný právnym názorom dovolacieho súdu.

Je nepochybné, že v zmysle časti I, bodu A) ods. 5 uznesenia z 25. marca 1990 bol majetok ČSZTV do doby prevodu na nástupnícke organizácie vo vlastníctve tejto organizácie ako celku, aj keď v súlade s čl. 40 ods. 2 stanov ČSZTV bola t. právnym subjektom, ktorý mohol za ČSZTV vo vlastnom mene nadobúdať práva a zaväzovať sa. Toto platilo aj o vlastníctve spornej nehnuteľnosti (s. h.), ktorá bola na základe kolaudačného rozhodnutia sp. zn. Výst. 8489/83-Ba z 25. januára 1984 vydaného odborom výstavby a územného plánovania bývalého Mestského národného výboru v P. daná do užívania T. Š. Zápis vlastníckeho práva k uvedenej nehnuteľnosti v príslušnej evidencii nebol po zániku ČSZTV vykonaný ani v prospech T. Š., ani v prospech SZTK. Rozhodnutím o určení súpisného, orientačného a evidenčného čísla sp. zn. Vn. 610/92 dom. kat. z 2. marca 1992 vydaným Mestským úradom v P. bolo označenej nehnuteľnosti určené orientačné a súpisné číslo v prospech „vlastníka“ T. Š.

Tento zápis deklaruje skutočný stav vecí, že užívateľ užíval predmetnú nehnuteľnosť nepretržite a menil (transformoval) len svoju právnu formu zodpovedajúcu zmene socialistického vlastníctva spoločenských a športových organizácií.

Ústavný súd nemusí presvedčať, že tento proces bol zložitý a nemal obdobu vo vyspelých právnych systémoch, kde takéto zmeny neprebehli, a nebolo teda ani od koho prevziať zabehnutý právny režim transformácie.

O tom, že i Mestský úrad v P. považoval T. Š. za vlastníka, svedčí aj jeho postup pri identifikácii nehnuteľnosti, keď pridelil označenie nehnuteľnosti, určil orientačné a súpisné číslo v prospech „vlastníka“ T. Š. Sledujúc túto líniu ústavný súd zistil, že 15. decembra 1994 bol sťažovateľ (Š., s. r. o.) zapísaný ako vlastník tejto nehnuteľnosti na základe zmluvy o predaji z 30. marca 1994 od T. Š., ktorý ju nepretržite užíval počas celého obdobia transformácie.

Z uznesenia z výročnej členskej schôdze T. Š. konanej 3. apríla 1992 je zrejmé, že došlo k zániku pôvodnej T. Š., ako aj jej výboru a k prevodu majetku, záväzkov a pohľadávok na S. k. Š. (ďalej len „S. Š.“). Na základe žiadosti T. Š. z 2. marca 1992, v ktorej sa okrem iného uvádza: *„Pri usporiadaní vzťahov v T. pri zisťovaní podkladov o vlastníctve sme zistili, že doposiaľ nedošlo k zápisu vlastníckeho práva na stredisku geodézie v P., v prospech T. Š., P.“*, doplnenej 8. apríla 1992, došlo na Stredisku geodézie a kartografie v P. k zápisu vlastníckeho práva k uvedenej nehnuteľnosti v prospech vlastníka S. Š. Na základe zmluvy z 30. marca 1994 S. Š. predal s. h. sťažovateľovi, ktorý bol od 15. decembra 1994 zapísaný ako vlastník tejto nehnuteľnosti.

Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že T. Š. nebola v príslušnej evidencii po zániku ČSZTV zapísaná ako vlastníka spornej nehnuteľnosti, ale je zrejmé, že mala k nemu právo hospodárenia.

V súlade s časťou II, bodom A) ods. 1 uznesenia z 25. marca 1990 ČSZTV zanikol ku dňu registrácie nástupníckych organizácií, najneskôr však 30. júna 1990. Za nástupnícku organizáciu bola podľa časti II, bodu A) ods. 2 písm. d) uznesenia z 25. marca 1990 považovaná aj T. Š., na ktorú podľa časti II, bodu A) ods. 3 písm. a) a s poukazom na časť II, bod A) ods. 3 písm. d) citovaného uznesenia malo prejsť vlastnícke právo k nehnuteľnému majetku, ku ktorému mala právo hospodárenia. K tomuto však mohlo dôjsť

pri rešpektovaní dikcie časti I, bodu B) ods. 4 uznesenia z 25. marca 1990, podľa ktorého malo k prevodu majetku na nástupnícke organizácie dôjsť v súlade so závermi tohto mimoriadneho zjazdu ČSZTV, ako aj v súlade so stanovami SZTK. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na znenie čl. 4 ods. 5 dočasných stanov SZTK, ktorý zakotvil prevod majetku ČSZTV na žiadosť telovýchovnej jednoty, ktorá mala k nemu právo hospodárenia do jej vlastníctva, ako aj na znenie bodu II ods. 3 úpravy SZTK z 15. mája 1991 pojednávajúcom o prevode a prechode majetku ČSZTV na nástupnícke organizácie.

Ústavný súd je toho názoru, že termín 30. júna 1990 bol jednoznačne termínom, ktorý bol spojený s právnou skutočnosťou - zánikom ČSZTV. Tento dátum však nemožno, a to aj s poukazom na znenie časti II, bodu A) ods. 3 písm. a) a d) určiť ako dátum, po uplynutí ktorého by t. ako nástupnícka organizácia v prípade, ak nebola ešte registrovaná, stratila práva súvisiace s nadobudnutím vlastníctva k nehnuteľnosti, ku ktorej mala dosiaľ právo hospodárenia a fakticky ho po celú dobu mala v držbe. Opačný výklad by znamenal narušenie princípu právnej istoty a ústavne neakceptovateľnú eventualitu obmedzenia pri nadobúdaní vlastníckeho práva a v neposlednom rade aj zvýhodnenie inej nástupníckej organizácie v rámci procesu uplatňovania majetkových práv.

V súlade s citovanými ustanoveniami zákona o združovaní občanov ministerstvo 6. augusta 1990 zaregistrovalo T. Š. Keďže T. Š. ako nástupnícka organizácia nebola zaregistrovaná ku dňu zániku ČSZTV, teda do 30. júna 1990, jej majetkovoprávne vzťahy k majetku vo vlastníctve ČSZTV ako celku mali byť usporiadané v súlade s čl. 4 ods. 5 dočasných stanov SZTK a následne podľa bodu II ods. 3 úpravy SZTK z 15. mája 1991, a teda T. Š. mala právo požiadať SZTK o nadobudnutie vlastníctva k nehnuteľnosti, ku ktorej mala právo hospodárenia. Z dokazovania vykonaného všeobecnými súdmi malo vyplývať, že T. Š. takúto žiadosť nepodala. Vo vzťahu k žiadosti ako právnomu úkonu ústavný súd uvádza, že vôľa T. Š. nadobudnúť spornú nehnuteľnosť do vlastníctva bola nepochybná. Jej určitosť a zrozumiteľnosť bola daná objektivitou jej pochopenia, teda ak adresát tohto úkonu mohol uvedený prejav vôle bez rozumných pochybností adekvátne vnímať. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že T. Š. po zániku ČSZTV, ako aj po svojej registrácii spornú nehnuteľnosť užívala, pričom k zápisu vlastníckeho práva

do príslušnej evidencie v prospech jej právneho nástupcu došlo až v priebehu roka 1992. Tieto skutočnosti museli byť SZTK známe, a teda musel mu byť známy aj prejav vôle T. Š. spornú nehnuteľnosť vlastníť. Je pozoruhodné, že SZTK o túto s. h. nejavil záujem, nechýbala mu v zostave nehnuteľného majetku a nesprával sa ani ako jej vlastník až do roku 1998, keď vstúpil do konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 14 C 196/97.

Ústavný súd už v rámci svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že slovné spojenie „právo na ochranu“, ktoré je použité aj v čl. 20 ods. 1 ústavy, implikuje v sebe aj potrebu minimálnych garancií procesnej povahy, ktoré sú ustanovené priamo v čl. 20 ods. 1 ústavy a ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie popri porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 a nasl. ústavy (I. ÚS 23/01, III. ÚS 328/05).

Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pri rozhodovaní o porušení čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru skúma okrem iného i dodržiavanie procesných pravidiel príslušnými orgánmi [napr. v rozsudku z 21. mája 2002 vo veci Jokela v. Fínsko (No 28 856/95) hovorí tiež o „inherent procedural requirements“ (základných procesných požiadavkách) označeného ustanovenia].

Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Z judikatúry ESLP práva zaoberajúcou sa požiadavkami na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 6 ods. 1 dohovoru vyplýva, že tento článok dohovoru zaväzuje síce súd odôvodniť svoje rozhodnutie, to však neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. A preto skutočnosť, či v danom prípade boli dodržané základné požiadavky spravodlivého procesu, možno podľa záverov ESLP posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 288). Z uvedeného preto možno vyvodiť záver, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie

reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (obdobne napr. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

Po preskúmaní rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 Co 283/06 zo 16. mája 2007 ústavný súd konštatoval, že aj keď krajský súd vychádzal z právneho názoru dovolacieho súdu, jeho právne závery sa javia byť neodôvodnené a arbitrárne vyúsťujúce k porušeniu označených práv, a to s prihliadnutím na interpretáciu a aplikáciu uznesenia mimoriadneho zjazdu ČSZTV z 25. marca 1990 a naň nadväzujúcich hmotnoprávných aktov pojednávajúcich o nástupníctve a majetkových nárokoch subjektov po zániku ČSZTV. Z uznesenia o zániku spoločnej t. o. krajský súd bez ďalšej rozumnej úvahy spojil aj hmotnoprávny rozmer tejto lehoty s majetkovým následkom. Z namietaného rozsudku krajského súdu vyplýva jednostrannosť, ktorá zakladá svojvôľu a taký výklad na vec sa vzťahujúcich právnych aktov, ktorá do istej miery znamená popretie ich podstaty a zmyslu. Spomínanú jednostrannosť je potrebné vnímať aj pri odôvodnení tohto rozsudku, keď sa v ňom krajský súd aj napriek závažnosti predmetu súdneho sporu (určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti) nevysporiadal so všetkými podstatnými námietkami sťažovateľa. Neprihliadol na jeho argumentáciu obsiahnutú v odvolaní a zreteľne nevysvetlil, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie. Krajský súd pochybil aj pri hodnotení dôkazov, keď sťažovateľa vôbec nepresvedčil o tom, prečo pri rozhodovaní nevzal do úvahy ním spomínanú výpoveď JUDr. K. P., nezrejmil jej charakter právnej záväznosti predložených rozhodnutí NS ČR, ktorý riešil totožné situácie, na ktoré sa odvolával, nevenoval náležitú pozornosť jeho argumentu spočívajúcom v registrácii SZTK a jeho dosahu na odvodenú právnu subjektivitu telovýchovných jednôt a napokon nereagoval ani na jeho problém, ktorý nastolil v znení: *„Na základe akej skutočnosti, či už vyplývajúcej zo všeobecne záväzného právneho predpisu alebo záveru mimoriadneho zjazdu ČSZTV dospel dovolací súd k záveru, že citovaný majetok patril po 30. 6. 1990 SZTK, zistiť nemožno.“*

Vzhľadom na uvedené ústavný súd zastáva názor, že právne závery krajského súdu v predmetnej veci je možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené a arbitrárne, a tak nezlučiteľné s obsahom namietaných práv.

Tieto skutočnosti viedli ústavný súd k výroku, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 Co 283/06 zo 16. mája 2007 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a tým aj základné právo na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (bod 1 výroku nálezu).

2. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s ustanovením § 56 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. (...) Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

Vzhľadom na to, že ústavný súd vyslovil porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 Co 283/06 zo 16. mája 2007, tento rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

Krajský súd bude v danom prípade v súlade s ustanovením § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde viazaný právnym názorom ústavného súdu.

3. Sťažovateľ žiadal priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktorej výšku vyčíslil jeho právny zástupca sumou 6 296 Sk.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Právny zástupca sťažovateľa v liste doručenom ústavnému súdu 26. novembra 2007 vyčíslil trovy právneho zastúpenia v sume 6 296 Sk (dva úkony právnej služby vykonané v roku 2007 - príprava a prevzatie zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti, vrátane režijného paušálu za tieto úkony právnej služby).

Podľa ustanovenia § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina výpočtového základu vo veciach zastupovania pred ústavným súdom, ak predmet sporu nie je možné oceniť peniazmi.

Predmet konania - ochrana základných ľudských práv a slobôd - je v zásade nevyjadriteľný v peniazoch a je nezameniteľný s primeraným finančným zadosťučinením.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky za prvý polrok 2006 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 17 822 Sk.

Podľa takto určených kritérií ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia za dva uplatnené úkony právnej služby vykonané v roku 2007 (príprava a prevzatie zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti)

Podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ústavný súd priznal právnemu zástupcovi sťažovateľa popri nároku na odmenu aj nárok na náhradu hotových výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby, čo predstavuje celkovo sumu 356 Sk (2 x 178 Sk).

Na základe uvedeného a v súlade s ustanovením § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd uložil krajskému súdu zaplatiť trovy konania sťažovateľa na účet jeho právneho zástupcu v sume 6 296 Sk (bod 3 výroku nálezu).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2007